

Відлуння сесії: відчуття, що залишаються

Іноді професійні зустрічі стають чимось більшим, ніж просто роботою. Вони перетворюються на простір живого спілкування, де народжується довіра й відчуття єдності. Саме такою для мене стала ця супервізійна сесія.

Супервізія для мене була не лише професійною подією, а й простором щирої довіри та взаємної підтримки. У колі колег я відчула, що кожне слово, кожна думка і навіть пауза мають значення. Це було схоже на відлуння, яке залишається після глибокої розмови: воно не зникає відразу, а живе всередині, допомагає переосмислювати й робити кроки вперед.

Я вийшла із зустрічі з легкістю й водночас з натхненням. Легкістю – бо змогла поділитися тим, що хвилювало, й почула відгук. Натхненням – бо знайшла нові відповіді й побачила інші перспективи.

Ця супервізія нагадала мені: ми не самі у своїх професійних пошуках і викликах. У спільноті є сила, яка підтримує, окрилює та допомагає рости. Саме це відлуння — відчуття єдності, довіри й кроку до змін — залишиться зі мною надовго.

Особлива подяка нашій супервізорці **Любові ОНИСЬКО** за чутливість, уважність і вміння створити атмосферу, в якій народжуються щирість і нові сенси. Завдяки цій підтримці сесія стала справжнім ресурсом для подальшого розвитку.

Я переконалася: такі зустрічі не закінчуються після завершення розмови — вони продовжують жити в нашій щоденній практиці, надихаючи на нові кроки й зміни.

*Леся КІНДІЙ,
вчителька математики Дрогобицького ліцею №3
імені В'ячеслава Чорновола*